

и послана съ едри камъни улица, която бѣше прѣпълнена съ народъ. Габровчени сжщо прѣживѣваха страшни дни. Мнозина отъ тѣхъ бѣха вече напустнали кжщата си. Другитѣ же бѣха съвсѣмъ готови за бѣгание и стигаше нѣкой подплашенъ да извика: „Турци“, за да се пустнатъ всички въ бѣгство.

Дружината мина прѣзъ града — по единственната улица отъ югъ за сѣверъ и се спрѣ на бивукъ на Падало, тѣй се нарича една поляна, която се намира на сѣверъ отъ града, между Търновското и Севлиевското шоссета.

Съ спиранието ни на бивуакъ, азъ заповѣдахъ да ми распжнатъ палатката. Къмъ това врѣме донесоха приготвеното за дружината ястие.

Когато дружината пристигна въ Габрово, болнитѣ и раненитѣ вече бѣха помѣстени по домоветѣ, тѣй като тѣ безъ спирание минаха Балкана. Габровчени, трѣбва да имъ се отдаде справедливостъта, твърдѣ съчувствено се отнасяха, не само къмъ болнитѣ и раненитѣ, но и къмъ нещастнитѣ бѣжанци, на които, съ пълна готовность, оказваха своето гостоприемство.

Моя Лилитка, съ помощъта на други опълченци, распжна палатката и ми приготви легло на единъ походенъ креватъ, вѣроятно, принадлежашъ на нѣкого отъ убититѣ или раненитѣ офицери. Тѣй като бѣхъ уморенъ и отпадналъ отъ миналитѣ безсънни нощи, то азъ си легнахъ по-рано, съ твърдо намѣрение да спя късно и на слѣдующия день, и за туй още отъ по рано бѣхъ направилъ всичкитѣ нуждни по дружината распореждания.

При всичко, че обстановката бѣше добра и удобна, азъ дълго врѣме не можахъ да заспя. Вече бѣше късно и ме унасяше сънь, когато чухъ страшенъ гръмъ. Азъ скокнахъ на крака, послушахъ се, — но гръмътъ не се повтори. Повикахъ единъ отъ опълченцитѣ и на въпросътъ ми, какъвъ бѣше грѣма, опълченеца съ очудване ми каза, че не чулъ никакъвъ гръмъ. Азъ разбрахъ, че нервитѣ ми сж се пошегували, легнахъ пакъ и този пътъ скоро заспахъ.